

Minthogy viszont egyformán érdeke lapunknak és munkatársainknak is, hogy a külföld elé elsősorban az kerüljön minden tanulmányból, amit szerzője is a legfontosabbnak tart: arra kérjük igen tisztelt munkatársainkat, szíveskedjenek a nekünk szánt cikkel egyidejűleg minden esetben egy rövid magyar nyelvű kivonatot is beküldeni.

Szíves tájékozódás céljából közöljük, hogy a kivonat terjedelme a magyar nyelvű teljes szövegnek átlag 3%-a lehet, tehát 16 nyomtatott oldal után 20 sor, (egy sorra 60 betűt számítva); kisebb mérvű változtatás jogát — a cikk tartalmának fontossága szerint — a szerkesztőség fenntartja magának.

Különlenyomatok igénylésénél kérjük kifejezetten jelezni, hogy azok csak a magyar szöveggel, vagy az idegen nyelvű kivonatokkal kiegészítve készüljenek-e.

Az „Erdészeti Lapok“ szerkesztősége.

Krónika

1. A tűzifa árvédelme.

Amint azt t. Olvasóink bizonyára tudják, az 1935/36. évi termeléssel lejár a *Faforgalmi Részvénytársaság*-nak a magyar tűzifa felvásárlására vonatkozó kötelezettsége.

Majdnem teljes két értékesítési időnyen túl vagyunk s azt hiszem, elfogultság nélkül megállapíthatjuk, hogy ennek a kötelezettség-vállalásnak az erdőgazdaság, sem az értékesítésre váró tűzifa ára, sem pedig az tűzifára kapható előlegek mennyisége és az előlegnyújtás feltételei tekintetében kárát nem vallotta.

Úgy véljük ezért, nem volna célszerűtlen, ha az ősszel meginduló 1936/37. évi termelésre vonatkozólag is rendelkezésére állana a birtokosnak vagy termelőnek olyan intézmény, amelyik biztosítaná afelől, hogy más, kedvezőbb megoldás híján, ilyen feltételek mellett a fáját *feltétlenül* értékesíteni tudja.

Aki maga is foglalkozik üzleti dolgokkal és érintkezik a tőkével, annak be kell látnia azt, hogy ilyen kötelezettséget

valamelyes ellenszolgáltatás és megfelelő biztonság nélkül senki sem hajlandó vállalni.

Különös súlyt helyezünk az utóbbira, a biztonság kérdésére.

A mi véleményünk szerint ugyanis lehet biztonság nélkül is üzletet kötni és kockázatot vállalni. De aki ismeri az így kötött üzleteket és azokat minden elfogultság nélkül józanul ítéli meg, az igen jól tudja, hogy minden ilyen kockázatot az eladó fizet meg, éspedig legalább kétszeresen.

Az adott esetben az eladó végeredményében a magyar erdőgazdaság. Mert még a tövön eladott fakészleteknél is ennek az elhelyezésnek a biztonságához igazodott és igazodik a vásárló.

Tudjuk, hogy ezt a biztonságot a ma még az engedély birtokában lévő szerv részére a szállítási igazolványrendszer és az a kikötés nyújtotta, hogy ha a *Forgalmi Rt.* a maga lehívási kötelezettségeinek nem tett eleget, a földművelésügyi miniszter részére volt fenntartva a kívülállók részére kiadható igazolványok mennyiségének a megállapítása.

Tudjuk nagyon jól azt is, hogy ez a megoldás úgy az 1934/35., mint az 1935/36. év telén bizonyos zökkenőt idézett elő, éspedig olyan formában, hogy a tavasz beálltával mind a két évben már február hó folyamán bele kellett nyúlni az addig érvényben volt, illetőleg kiadásra engedélyezett szállítási igazolványok felhasználásába is.

Mivel ez a körülmény könnyen azt a látszatot kelthetné, hogy a lehívási %-ok arányszámának megállapításánál nem jártak el az illetékes tényezők a megfelelő gondossággal, ezek a számok nem állottak arányban a tényleges forgalom megszokott arányszámaival, szükségesnek tartjuk az erre a kérdésre vonatkozó adatokat a szakközönséggel ismertetni.

Idecsatolunk egy kis táblázatot, amelyik egyszer negyed-évenként, egyszer pedig fél-évenként kitünteti azt, hogy az eredetileg az 1933/34. évi termelésre megállapított lehívási %-ok milyen arányban állottak az 1935. évben tényleg szállított famennyiségek arányszámaival.

Azért vettük alapul az 1933/34. évi termelést, mert ez

Év- negyed	S z á z a l é k (%)		
	számított	t é n y l e g e s	
		közszállítást beszámítva	közszállítás nélkül
I.	20.9	19.4	21.68
II.	12.0	13.3	14.22
III.	24.7	30.4	23.53
IV.	42.4	36.9	40.57
Félév	F é l é v e n k é n t		
I.	32.9	32.7	35.90
II.	67.4	67.3	64.10

teljes egészében belekerült abba az értékesítési időbe, amikor a Faforgalmi Rt. már működött.

Viszont azért vettük az 1935. naptári évet alapul, mert ezideig ez az egyetlen teljes esztendő, amelyikre már az igazolvány-rendszer hatálya kiterjedt.

Amint azt olvasóink tudják, eredetileg minden fanemre és minden választékra külön lehívási % volt megállapítva.

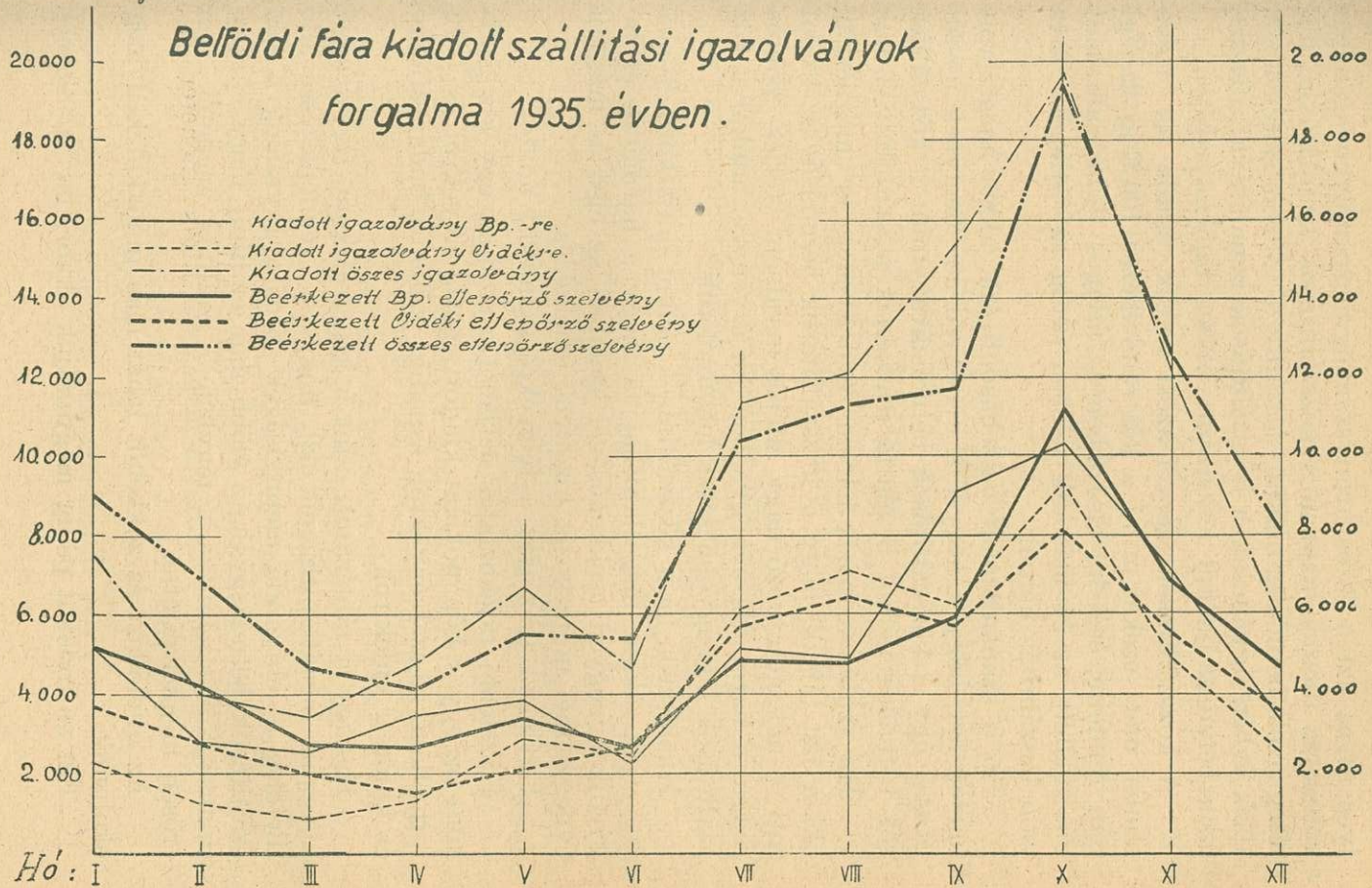
Ilyen külön lehívási %-oknak az eljárás során való kiszabása azonban nagyon megnehezítette volna elsősorban a közönség tájékozódását afelől, mennyi szállítási igazolványra van végeredményben igénye.

Ezért az Intéző Bizottság a legelső alkalommal úgy határozott, hogy a Faforgalmi Rt. által felvásárolt készletek fanem- és választékarányának figyelembevételével megállapítja azt az átlag %-ot, amennyit a Faforgalmi Rt. a rendletek értelmében lehívni köteles.

Ezt az átlag %-ot kívánta azután alapul venni annak az elbírálásánál, vajjon megfelelt-e a Faforgalmi Rt. a maga lehívási kötelezettségeinek és ennek a figyelembevételével ugyancsak egyforma átlag %-ot kívánt megállapítani minden olyan termelő vagy kereskedő részére, aki készleteit nem adta el a Faforgalmi Részvénytársaságnak.

Az ide iktatott kis táblázat első függélyes rovata, az így a Faforgalmi Rt. vételeinek választékaránya alapján számított átlagos %-ot mutatja. A második és harmadik függé-

Belföldi fára kiadott szállítási igazolványok forgalma 1935. évben.

lyes rovat azt a %-os arányszámot, hogy milyen arányban voltak az illető hónapban a közszállítások betudásával, illetőleg azok betudása nélkül leszállított famennyiségek az 1935. évben ugyancsak a közszállítások betudásával, illetőleg azok betudása nélkül leszállított összes famennyiséggel.

A közszállítások mérvét azért vettük külön is figyelembe, mert ezeket mind a két rendelkezés 100%-ig kielégíteni rendelte, és pedig első ízben az átlagos %-ba való betudás mellett, az év második felében pedig az átlagos %-ba való beszámítás nélkül.

Ha a számadatokat összehasonlítjuk, akkor megállapíthatjuk azt, hogy a negyedik évnegyed az, amelynek a szállításai úgy a közszállítások betudásával, mint a közszállítások betudása nélkül is alatta maradnak a számított %-nak.

Ha azután a másik három évnegyedet is megnézzük, akkor azt látjuk, hogy a közszállítások betudásával számított %-nál mutatkozó nagy eltérés majdnem teljes pontossággal a harmadik évnegyedben jut érvényre, amikor a közszállítások legnagyobb része lebonyolódik.

Másrésről, ha a közszállítások nélkül mutatkozó %-okat figyeljük, akkor megállapíthatjuk, hogy a harmadik és negyedik évnegyed csökkenésével szemben az első és második évnegyednél mutatkozik bizonyos emelkedés.

Ugyanezt igazolják a félévekre számított adatok is.

Közelebbi tájékoztatás céljából csatolunk egy kis grafikont az egyes hónapokban kiadott igazolványokról és befutott ellenőrző-szelvényekről, és pedig külön a budapestiekről és külön a vidékiről.

Ha úgy a táblázatot, mint a kis grafikont figyelemmel kísérjük, megállapíthatjuk azt, hogy a rendelkezésre álló, illetőleg a lehívandó mennyiségek %-os arányszáma a közszállítások betudásával az előbb már említett nagy aránytalanságtól eltekintve, a tényleges szállítás menetét igen erősen megközelítette.

Az eltolódást és zökkenőt tehát más indokkal kell megokolnunk.

Ezt az indokot pedig megtaláljuk akkor, ha a termelt

készletek és az import fa mennyiségét összehasonlítjuk a tényleges fogyasztással.

Az 1933/34. évi termelésből, a most lezárt számítások szerint, néhány száz vagón hójával, 140.000 vasúti kocsirakomány tüzifa maradt vasúton és hajón való szállításra.

Hozzá kell még ehhez adnunk a határforgalom betudásával az elmúlt évben kereken 16.000 vasúti kocsirakományra rúgó tüzifabehozatalt.

A 156.000 vagónos rendelkezésre került készlettel szemben áll az egész naptári év 123.000 vagónos tényleges forgalma.

Azt hiszem, nem kell senki előtt külön indokolni azt, hogy a két egymásután következő enyhe tél legalább 20%-kal csökkentette az ország tüzifafogyasztását.

Ha ezt a 20%-ot a 156.000 vasúti kocsirakomány rendelkezésre állott készletből levonom, 125.000 vasúti kocsirakományra jutok ki, ami 2000 vagón különbözettel fedi a tényleges szállítást.

Pedig ez a 20%-os levonás nem túlzott, különösen akkor, ha figyelembe vesszük azt, hogy az enyhe időjárás a helyi fogyasztásnál is érvényesült, ami pedig a néhány évvel ez előtt kimutatott 80—100.000 és az utolsó két évben bejelentett 30—40.000 vagón átlagával számítva is, 70.000 vasúti kocsirakománynak felel meg.

Még ha csak 10%-os emelkedést számolok is a helyi fogyasztásnál kemény, téli időjárás esetén, ez már magában 7000 vasúti kocsirakománynak felel meg, ami feltétlenül ugyanennyivel csökkenti a vasútra hozható famennyiséget.

Az előbb figyelembe vett 20%-os különbözetet tehát nem mondhatjuk túlzottnak, különösen akkor, ha figyelembe vesszük azt, hogy a kemény, téli időjárású 1928/29. években a vasúton és hajón forgalomba került tüzifa mennyisége 210.000—230.000 vasúti kocsirakomány között mozgott.

Úgy véljük, a számadatok nyugodt mérlegelésével megállapíthatjuk azt, hogy nem a rendszer, nem az előző számítások hibája, hanem kizárólag a két szokatlanul enyhe tél okozta a zökkenőket.

Lényegében három panasz merült fel.

Az első panasz az volt, hogy miért nem értékesített a Faforgalmi Rt. nagyobb mennyiségű fát akkor, amikor mások — már legalább is a kívülállók egy része — nagyobb mennyiséget tudott értékesíteni.

A második panasz az volt, hogy a rendszer következtében egyes választékok a korhadásnak, fülledésnek vagy egyéb veszedelemnek voltak kitéve.

A harmadik panasz az volt, hogy a szállítási igazolványok kiadási rendszere mellett a kívülálló termelő teljes bizonytalanságban volt jövő szállításait illetőleg.

Kétségtelen, hogy ez a három panasz tényekkel is alátámasztható.

Ha azonban a jövőt szolgálni akarjuk, meg kell keresnünk ezeknek a panaszoknak a tényleges indító okát és ezeknek a kiküszöbölésével segíteni a helyzetet.

Vegyük először sorra az elsőt.

Már az előbb megállapítottuk, hogy különösen a külföldi behozatal figyelembevételével, a két utolsó termelési időszakban nagyobb fakészlet állott a magyar piac rendelkezésére, mint amennyit a kedvezőtlen időjárás mellett a tényleges fogyasztás kitett.

Az eredendő hiba egyik oka tehát az volt, hogy a fogyasztásnak ilyen mérvű lecsökkenésével senki sem számolhatott, mert hiszen a vasúton és hajón lebonyolított tüzforgalom még a szervezést közvetlenül megelőző időben is jóval meghaladta a 140.000 vasúti kocsirakományt.

De elfogulatlanul szemlélve a dolgot, meg kell állapítanunk azt is, hogy a Faforgalmi Rt. a megszabott mennyiségi korlátozásokkal (Budapesten 100, vidéken 50, illetőleg 25 vagónos legkisebb eladható tétel) éppen az enyhe időjárás mellett a versenyképességben erősen korlátozva is volt.

Aki olvasóink közül napi eladásokkal is foglalkozik, az igen jól tudja, mit jelentett a két elmúlt télen nem 100, de akár csak 20 vagónnak a Budapestre vagy egy 10 vagónos tételnek a vidékre való eladása.

Sőt megállapíthatjuk azt is, hogy mindaddig, amíg ez a korlátozás fennállott, nem lehetett számottevő eredményt várni a kívülállók szállításainak a korlátozásától sem.

Hiszen ez a korlátozás avval a célzattal volt az egész elgondolásba beállítva, hogy a korlátozás következtében fedzetlenül maradó pillanatnyi szükségletek kielégítése révén jusson a Faforgalmi Rt. nagyobb eladási lehetőségekhez.

Úgy véljük, joggal állíthatjuk azt, hogy pillanatnyi szükségletekre egy tételben sem 100, sem 50, de még 25 vagónt sem igen lehet eladni.

Az Intéző Bizottság tudatában volt ennek és minden évben idejekorán tett felterjesztést a mennyiségi korlátozások megszüntetésére.

Sajnos, az eredmény minden esetben csak akkor következett be, amikor a télnek, a nagyobb keresletnek vége volt és a pillanatnyi szükséglet felmerülésének még a lehetősége is megszűnt.

Sőt, pl. az 1934/35. évi termelésre ezek a korlátozások — 4 hónappal a javaslat felterjesztése után — ma is érvényben vannak.

Véleményünk szerint mind a két hibát el lehet kerülni.

Ma, amikor már két tüzelési időszak tapasztalatai állanak a hátunk mögött, amikor a rendszert már meglehetősen ismerjük, semmi akadályja nincs annak, hogy a lehívási %-okat akkor állapítsuk meg, amikor a tényleges termelés mértékével már tisztában vagyunk, vagyis május hó végén.

Azt hiszem, ennek a két télnek a tapasztalatai után elmondhatjuk, hogy az ország minimális szükségletét ismerjük.

Az egyes hónapokra számításba veendő %-ok kiszámításánál tehát ezt a minimális fogyasztást kellene alapul venni, nem pedig a tényleg bejelentett készleteket.

Azt kellene tehát megállapítani, hogy a minimális havi szükséglet hány %-át teszi a tényleges termelésnek s ezt a %-ot az első hónapban, de csakis az első hónapban 3—4 százalékkal növelni azért, hogy egy váratlanul jövő forgalomemelkedés esetén a szükségletek ellátása, igazolványok hiánya miatt, el ne akadjon.

A közszállításoknak az idény elejére való tolodása ezt a %-arány megállapítást már nem befolyásolná, mert ezekre nézve továbbra is fenn kellene tartani a mostani rendelke-

zést, hogy ezeket 100%-ig kielégítsük és mennyiségüket a %-számítási alapról levonjuk.

Kétségtelen, hogy emellett a számítás mellett többtermelés esetén az egy évi fatermés értékesítése 12 hónapnál hosszabb időre tolódnék ki.

De hiszen a gyakorlatban sem történt soha más.

Ha a termelésünk bármelyik esztendőben meghaladta az idény egész szükségletét, a többlet készlet-gyanánt maradt vissza a következő értékesítési idényre.

Arról, hogy több szükséglet jelentkezése esetén hogyan lehet a kérdést megoldani, majd később lesz szó.

A második szabályozandó kérdés az volna, hogy a Faforgalmi Rt. értékesítési lehetőségei előtt minden számbavehető akadályt el kellene távolítani.

Véleményünk szerint teljesen elegendő volna annyi korlátot szabni, hogy a Faforgalmi Rt. 1 vasúti kocsirakománynál kisebb tételt nem értékesíthet és aprított tüzifa szállítását nem vállalhatja.

A vállalat még így is hátrányosabb helyzetben lenne a nagykereskedőnél, akik közül a legtöbb detail-szükségletek kielégítésével is foglalkozik.

Itt most felmerülhet az a kifogás, mi védelme lesz akkor a fakereskedőnek a Faforgalmi Rt.-vel szemben.

Amikor az egész szervezet megalakult, illetőleg az azt megelőző tárgyalások során a magunk részéről sokszor kijelentettük, hogy igen kedvező eset lesz az, ha a Faforgalmi Rt. a termelt készletek 40—45 %-át meg tudja vásárolni.

A többi készletet a szabadon vásárló fakereskedelem fogja felszívni, amelyik a vidék ellátását, különösen az erdős részeket, majdnem 100%-ig kezében fogja tartani.

A következőkények bennünket teljesen igazoltak.

Az 1933/34. évi termelésből a Faforgalmi Rt. 53,427.8 vagónt, 38.2%-ot tudott megvásárolni, aminek azonban csak 37.8%-át vette közvetlenül birtokosoktól, a többi részben kereskedőktől, részben vállalati kitermelésektől.

Az 1934/35. évi termelésből már csak 43.976 vasúti kocsirakomány készletet, az összes mennyiség 27.1%-át tudta

megvásárolni, és pedig 38%-ban közvetlenül birtokosoktól. 62%-ban kereskedőktől és termelőktől.

Ha most a két számadatot egymással kapcsolatba hozzuk, akkor kiderül, hogy az 1933/34. évi termelésből mindössze 14.44%, az 1934/35. évi termelésből pedig 10.3% jutott a kereskedelem vagy vállalati termelés közbelépésének elkerülésével a Faforgalmi Részvénytársasághoz.

Ha pedig az eladásait kísérvük figyelemmel, akkor megállapíthatjuk, hogy két nagyobb közszállítást leszámítva, a Faforgalmi Rt. összes vásárolt faanyaga újból csak a kereskedők útján jutott el a fogyasztó közönséghez.

Azok a %-os arányszámok, amelyeket a Faforgalmi Rt. a kereskedelem vagy vállalati termelés kizárásával szerzett meg, nem haladják meg, sőt bizonyos vonatkozásban el sem érik azt a %-os arányszámot, amennyi az ország egész tűzifa fogyasztásából az azelőtti időkben egy-egy nagyobb kereskedő cég kezén megfordult és meg sem közelítik azt az arányszámot, ami pl. kőszénből, faszénből, vagy akárhány egyéb fogyasztási cikkből egy-egy nagykereskedő cég kezében van.

Íme, a bizonyítéka annak, hogy a kereskedelem ma is érvényben lévő túlzott védelmének komoly indoka sincs.

A jövőre nézve tehát feltétlenül meg kell ezt szüntetni s ennek ellenértékeképpen viszont természetszerűleg csökkenteni kell azokat a korlátozásokat is, amelyeket a Faforgalmi Rt. eladásaitól való függővétevé a kívülállók értékesítésénél és szállításainál jelentett.

Erre azonban majd később térünk rá.

Vegyük most elő a második panaszt, a különös elbánást igénylő választékokat.

Mindenki tudja, hogy az Intéző Bizottság ilyen külön elbánásban részesítette:

1. a hajón szállítandó tűzifát,
2. az akác tűzifát,
3. a hántott tűzifát,
4. a bármilyen fanemű vékony dorongfát és
5. a bükk- és gyertyándorongot.

Hogy későbbiekben ne kelljen ezekre a számadatokra visszatérnünk, itt tájékoztatjuk olvasóinkat arról, milyen %-arányban szerepeltek ezek a választékok a két utolsó termelési időszak készleteiben:

1. hajófa 1933/34-ben 6%, 1934/35-ben 4.7%,
2. akác tűzifa 1933/34-ben 5%, 1934/35-ben 6%,
3. hántott fa 1933/34-ben 8.4%, 1934/35-ben 10.7%,
4. vékony dorong 1933/34-ben 4.3%, 1934/35-ben 5%,
5. bükk- és gyertyándorong 1933/34-ben 6.8%, 1934/35-ben 6.4%, összesen 1933/34-ben 30.5%, 1934/35-ben 32.8%.

Amint azt mindnyájan tudni méltóztatnak, ezeket a készleteket már eddig is különleges elbánásban részesítette az Intéző Bizottság és a minisztérium és vagy részben, vagy egészen függetlenítette a Faforgalmi Rt. szállításainak menetétől.

A hajófát azért, mert a téli hónapokon át hajóval szállítani lehetetlen s így semmi akadályja nem volna annak, hogy erre továbbra is fenntartassék az a rendkívüli intézkedés, miszerint 75%-ra a három őszi hónapban egyenként 25%-ával számítva, adassanak ki az igazolványok.

Az akác szállítását már a kora tavaszi hónapokban megengedte a Bizottság, mert hiszen ez a fa tüzelésre nyersen is jól használható, legnagyobb részben a fában szegény alföldi részeken kerül kitermelésre és csak igen ritka esetben szállítják nagyobb távolságra.

Semmi akadályja nem volna tehát annak, hogy az akác-készletek március 1-től számítva 10—12 egyenlő havi részletben elszállításra kerüljenek.

A hántott fa legnagyobb részben a pékipar szükségletének a fedezésére szolgál, amely szükséglet az időjárástól majdnem teljesen független. Itt is fenn lehetne tehát tartani az eddigi rendelkezést, hogy szeptember 1-től kezdve 12 egyenlő havi részletben legyenek az igazolványok kiadhatók.

A vékony dorongfára eddig is 5 egyenlő havi részletet állapított meg a Bizottság, míg a bükk- és gyertyándorongnál 7 havi részletben kerülnek az összes igazolványok kiadásra.

Ezt a rendszert is minden további nélkül fenn lehetne és fenn kellene tartani.

Ha már most a közszállítások mértékét csak a bejelentett készletek 10%-ával vesszük számításba, akkor ezeknek az intézkedéseknek a révén az összes bejelentett készleteknek 40%-át már az árvédelmi szerv szállításaitól függetlenítetjük, s így csak a megmaradó 60%-nál van bizonyos mértékű korlátozásra szükség.

Ezt a korlátozást azután úgy kellene megoldani, hogy azért a kívülállók részére is biztosítson olyan szállítási lehetőséget, amelyikkel azok feltétlenül számolni és élni tudnak.

Próbáljuk most már ezt az eddig elmondottak alapjára megszerkeszteni.

Ha, amint azt már az előbb mondtuk, a havi %-ok kiszámításánál az eddig észlelt minimális forgalomból mint alapszámból indulunk ki és megszüntetjük az árvédelmi szervvel szemben az eddig érvényben volt eladási korlátozásokat, véleményünk szerint ez már 80%-ig biztosítja az árvédelmi szerv *idejében* való eladási lehetőségeit.

Természetes dolog, hogy úgy a minimális mennyiség, mint a %-ok kiszámításánál figyelemmel kell lennünk az előző évről visszamaradt készletekre és az előbb már említett különleges elbánás alá kerülő választékokra is.

Ennek azonban semmi akadályja nincs, ha a %-ok kiszámítását májusban végezzük, amikor a termelt készletek mennyisége már ismeretes s ebben az esetben az egész elhatározás egyszerű számadási műveletté zsugorodik össze.

Hogy azonban az árvédelmi szerv részére mégis lehessen bizonyos mértékű biztonsági szerepet fenntartani, a leghelyesebb megoldás az volna, ha a Kirendeltség felhatalmazást kapna arra, hogy az ezek értelmében megállapított lehívási %-ok $\frac{3}{4}$ részét már a hónap elején felerészben budapesti, felerészben vidéki szállítási igazolványokban minden bejelentőnek kiadhassa.

Ez volna az a minimális mennyiség, amihez minden bejelentő minden hónapban hozzájutna előre ismert mértékben és módom, tekintet nélkül arra, hogy az árvédelmi szerv milyen mértékben felelt meg lehívási kötelezettségeinek.

Ha most figyelembe vesszük azt, hogy az előbbieket szerint a bejelentett készletnek 40%-át az árvédelmi szerv szállításaitól már függetleníttük, a további 60%-nak a $\frac{3}{4}$ -része, vagyis 45% ezzel a most javasolt megoldással szabadulna fel a függő helyzetből, akkor megállapíthatjuk, hogy készleteinek 85%-a felől a magyar termelés szabadon rendelkezhetné és csupán 15% volna az, (a 60% negyedrésze), amelyik felett való rendelkezési lehetőség az árvédelmi szerv értékesítésétől függne.

A 60%-nak ez a negyedrésze, tehát az egész készlet 15%-a szolgálná az árszabályozás, illetőleg kereslet- és kínálat-szabályozás céljait.

Az Intéző Bizottságnak kellene megadni a jogot arra, hogy az előző hónap és az ülés időpontjának forgalmát figyelembevéve, a ki nem vett, illetőleg a Kirendeltség által ki nem adható negyedrészt mi módon leendő kiadása felől határozzon.

Irányelvként kellene kimondani azt is, hogy amennyiben az árvédelmi szerv a különleges elbánás alá nem vont választékokból bármelyik hónap folyamán többet szállítana le az előírt minimális %-nál, ezt a többletet a Kirendeltség a Bizottság határozatának bevétele nélkül is, kiszolgáltatni köteles minden kívülállónak.

Másrészről fenn kellene tartani az Intéző Bizottság részére azt a jogot, hogy hidegebb időjárás, vagy váratlanul felmerült szükségletek esetén javaslatot tehesen a minimáltériumnak az illető hónapra megállapított %-os arányszámnak negyedrésszel leendő felemelése iránt.

Úgy véljük, hogy ezekkel az intézkedésekkel elejét lehetne venni, illetőleg ki lehetne küszöbölni a most felmerülő panaszok túlnyomóan nagy részét anélkül, hogy az árvédelmi szerv biztonságát csak valamivel is csökkentenők.

Felmerülhet itt még az a panasz, vagy az az aggodalom, hogy egyes kivételes választékok (fenyőtüzifa, nyírtüzifa, stb.), nem részesülnek különleges elbánásban.

Meg kell azonban állapítanunk azt, hogy ezek a választékok az ország termelésének igen kicsi %-át teszik.

Nehogy azonban az ilyen fakészleteknek valamelyik ter-

melésben való váratlan felszaporodása a termelőt, vagy birtokost nehéz helyzet elé állítsa, fel kellene hatalmazni az Intéző Bizottságot arra, hogy olyanokkal szemben, akiknél az ilyen készletek az összes termelés 20%-át meghaladják, kivételes szállítási %-ot állapíthasson meg.

Ugyancsak biztosítani kellene az Intéző Bizottságnak azt az alaprendeletben már megadott jogát, hogy olyan termelő birtokossal szemben, akinek összes készlete a 25 vasúti kocsirakományt meg nem haladja, kivételes elbánást állapíthasson meg s egy hónapban kiadható legkevesebb igazolványmennyiségét is a %-aránytól eltérő magasabb fix-számban állapíthassa meg.

Úgy érezzük, hogy a mai rendszernek ezekkel a módosításokkal való fenntartásához az erdőgazdaságnak igen nagy érdekei fűződnek.

Kétségtelen, hogy még ezek mellett az aránylag csekély korlátozások mellett is lesznek majd esetek, amikor egy-egy pillanatnyilag jelentkező és talán előnyösen kielégíthető szükségletet, illetőleg annak ellátását el kell magunktól utasítanunk.

Azt hisszük azonban, hogy ez az áldozat olyan csekély, amiért a minimális ártétel biztosítása, a hitelszerzés megkönnyítése és az e téren elérhető egyéb előnyök bennünket könnyen kárpótolnak.

Másrészről, úgy véljük, hogy a kereskedelmet sem éri a korlátozások ilyen lecsökkentésével olyan sérelem, amiért a sokkal nyugodtabb, állandóbb és biztosabb piaci helyzet ne kárpótolná.

Véleményünk szerint maga az a körülmény, hogy a Faforgalmi Rt. mindegyik évben vásárolt készleteinek több, mint 60%-át kereskedőktől és termelővállalatoktól vásárolta, bizonyítéka annak, hogy a rendszer nem járt a fakeskedelem túlzott sérelmével.

Egyetlen egy kérdés van itt még, amit eddig nem érintettünk és ez a budapesti szállítás kérdése.

Véleményünk szerint az, ha az Intéző Bizottság hozzájárulása nélkül kiadható igazolványmennyiségek mind-egyikére az 50—50%-os arányt állapítja meg a kormányzat

és csupán az elmaradt 15%-ra vonatkozólag marad fenn az Intéző Bizottság döntési joga afelől, mennyi lesz abból Budapestre szállítható, akkor mindenkinek az érdeke megfelelően ki lesz elégítve.

A múlt évi 123.000 vagonos szállításból ugyanis körülbelül a fele, illetőleg 62.000 vasúti kocsirakomány volt a budapesti szállítás.

Ebből azonban valamivel több, mint 10.000 vagon közszállítás címén jutott a kívülállóknak, amely közszállítások most már az általános %-arányból lekapcsolódnak.

Ha ennek az alapján 111.000 vagon összes szállítást és ebből 49.000 vagon budapestit számolunk, akkor 44.1%-os budapesti %-arányhoz jutunk.

A javasolt rendszer mellett feltétlenül budapesti igazolványt kapna a kívülálló a különleges elbánás alá vont 30% felére, azaz az egész termelés 15%-ára, továbbá a megmaradó részből kiadható $\frac{3}{4}$ -résznek, vagyis 45%-nak a felére, összesen tehát az egész termelés 37.5%-ára.

Ha most ezt a 37.5%-ot a közszállítások levonásával maradó 90%-ra vonatkoztatjuk, 41.7%-os arányszámot kapunk, amihez még hozzájön az a %, amit a függőben tartott 15%-ból az Intéző Bizottság hónapról-hónapra megállapítana.

Kétségtelen tehát, hogy emellett a megoldási mód mellett mindenki Budapestre hozhatná mindazt a fát, amit ide közszállítás céljaira lekötött és a megmaradó fájának annyi %-át, ahány %-át teszi Budapest, (most már Nagy-Budapest) összes fogyasztása az egész ország fogyasztásának.

Másrésről az árvédelmi szerv azzal, hogy a budapesti igazolványok arányszámát az intézkedés önála továbbra sem korlátozná, egyrésztől némi kárpótlást kapna azért, hogy külföldi fájával Budapestről aránytalanul nagyobb mennyiségben szorul ki, másrésztől még egy biztosítékot kapna arra nézve, hogy felvásárolt fáját el is tudja helyezni.

Mert azzal viszont mindenkinek tisztában kell lennie, hogy ilyen irányú garanciák nélkül nem fogunk vállalkozást találni, amelyik a kötelező felvásárlás és hitelnnyújtás kockázatát és terhét magára vegye.

2. Az 1935. évi fabehozatal mérlege.

Rendes szokásunkhoz híven ide iktatjuk az 1935. évi fabehozatalnak mennyiségét és értékbeli összehasonlítását az előző évvel szemben.

**Fabehozatalunk mennyisége az 1934. és 1935. években
10.000 kg kocsirakományokban.**

	1934	1935	Az 1934. évvel szemben	
			több	keveebb
Tüzifa	20.499	16.355	—	4.144
Faszén	3.340	3.141	—	199
Bányafa	6.374	8.372	1.998	—
Gömbölyű fenyőfa	18.495	18.980	485	—
Gömbölyű lombfa	1.422	1.612	190	—
Hegyezett karó	43	33	—	10
Bárdolt fenyőfa	6.539	5.866	—	673
Vasuti talpfa	94	199	105	—
Kádárfa	64	85	21	—
Bognárfa	26	55	29	—
Fűrészelt fenyőfa	27.365	26.074	—	1.291
Fűrészelt lombfa	1.036	1.237	201	—
Összesen :	85.297	82.009	3.029	6.317

**Fabehozatalunk értéke 1934. és 1935. években, érték
1000 pengőben.**

	1934	1935	Az 1934. évvel szemben	
			több	kevesebb
Tüzifa	3.611	2.858	—	753
Faszén	2.037	1.676	—	361
Bányafa	1.793	2.522	729	—
Gömbölyű fenyőfa	6.604	6.327	—	277
Gömbölyű lombfa	569	658	89	—
Hegyezett karó	24	17	—	7
Bárdolt fenyőfa	3.402	2.887	—	515
Vasuti talpfa	33	70	37	—
Kádárfa	76	101	25	—
Bognárfa	17	45	28	—
Fűrészelt fenyőfa	21.234	20.024	—	1.210
Fűrészelt lombfa	830	1.124	294	—
Összesen :	40.230	38.309	1.202	3.123

Amint az adatokból kiviláglik, a behozatal a mult évvel szemben ismét visszaesést mutat és pedig úgy mennyiség, mint érték tekintetében.

A 16.000 vasúti kocsirakományt meghaladó tűzifa behozatalból több mint 3000 kocsirakomány esik a határmenti forgalomra s ebből majdnem másfél ezer kocsirakomány az osztrák határ mentére.

A külkereskedelmi szerződések alapján behozott mennyiség alig haladja meg a 12.000 vasúti kocsirakományt s így kerek számban a mult évi vasúton és hajón szállított tűzifa mennyiségnek körülbelül 10%-a.

Mint örvendetes tényt állapítjuk meg ezúttal is a gömbölyű fenyőfabehozatal emelkedését, amiből azt látjuk, hogy a belföldi fűrészipar kezd lassan lélezgethez jutni.

Még mindig kevésnek tartjuk azonban az e téren elért eredményt, mert hiszen alig néhány évvel ezelőtt gömbölyű fenyőfabehozatalunk meghaladta a 22.000 vasúti kocsirakományt.

Két külön tételre akarunk még itt rámutatni, amelyek, ha közvetlenül nem is, de legalább közvetett vonatkozásban érintik a magyar erdőgazdaságot.

Az egyik a cserzőanyag-forgalom.

Míg az 1934. évben mindössze 1037.5 vasúti kocsirakomány cserzésre szánt anyagot vittünk ki 528.000 pengő értékben, addig 1935-ben ez a kivitelünk 2021 vasúti kocsirakományra emelkedett 1,278.000 pengő értékben.

A mennyiségileg közel 80%-os emelkedés tehát az értékben több mint 100%-os emelkedésnek felel meg, élénk tanubizonyosságául annak, hogy a Németország felől megnyilvánuló nagy kereslet az árakban is erősen éreztette hatását.

A másik a papírbehozatal, ahol, sajnos, az ellenkezőről kell beszámolnunk, mert a mult évi 6380 vasúti kocsirakomány 6558-ra szökött fel s az érték 20,031.000 pengőről, 20,462.000 pengőre emelkedett.

Ezt a számadatot még mindig igen melegen ajánljuk a magyar erdőgazdaság figyelmébe, annak a megfontolásánál, vajjon érdemes volna-e cellulózgyártásra már fiatal koruk-

ban is alkalmas nagyhozadékú fenyőfélék tenyésztésére bizonyos mértékig áttérni.

3. *Nyílt levél tek. Pechtol János uradalmi főerdész úrhoz.*

Főerdész úr a *Nimród Vadászujság* ez évi február 10-én megjelent számában vezető cikket írt „*Vadászat, Erdészet, Gazdaság*“ cím alatt.

Ennek a cikknek „Erdészet és vadászat“ című második fejezetében, többek között, a következőket írja: „Itt is csak panaszokat lehet hallani a nagyméretű vadkár miatt. Mintha bizony ezek a vadkárok nem fordultak volna elő már sok évtizeddel előbb is! Hogy akkor miért bírtuk ki és miért nem bírjuk most?... Itt is a többtermelés jelszava dühöng.“ „Másik védelmi mód, hogy ne hagyjuk túlszaporodni az állományt, mert ha 40—50 kat. hold erdőterületre 1—1 szarvas jut, nem tud akkora kárt okozni, mely számottevő volna. Az ilyen arányban leapasztott állomány kellő ivararányban értékesebbé is válik.“ „De mint a gazdaságban, úgy itt is rendesen túlbecsülik a kárt. És ha még hozzá egy magasállású szakember, kinek szakértelme nem is vitatható, azt találja mondani, hogy nem szereti az erdőben a szarvast látni, ez elég ahhoz, hogy alárendeltjeit a vad ellenségeivé tegye. Elképzelhető, hogy ilyen területen mennyi öröme telik a vadászat bérlőjének! A külön kezelt erdőgazdaság iparkodik, ahol csak teheti, a bérlő féltve gondozott vadját nyugalomban háborgatni. Nem kell más, csak fagyüjtésre, gomba-, gyöngyvirág- és szamócaszedésre adjanak engedélyt az egész területre! Éppen abban az időben zavarják ezzel a vadat, amikor a legnagyobb nyugalomra van szüksége: ellés idején. Ezért tehát csakis ott lehet összhangot teremteni, ahol az erdészeti személyzet a vadászattal járó vadszeretet magaslatán áll, s a vad nyugalmát minden időben, de különösen ilyenkor a legnagyobb eréllyel biztosítja. Ha mindenhol ez lett volna a helyzet, nem jutottunk volna oda, hogy a vadászati ügyek intézését kivették az erdészeti szakosztály kezéből.“

„Mikor erdőmérnökeink az iroda helyett az erdőt jár-

ják, logarléc helyett vigyének magukkal a vad szeretetével telt szívet. Mindjárt kevesebb vadkárt fognak látni, és vad-szeretetük arra fogja őket készíteni, hogy megtegyenek mindent a vad érdekében, ami módjukban áll, hogy bő táplálék nyújtásával erdészetileg kevesebb kár legyen. Igazán erdészek is csak akkor lesznek, ha egyben igazi vadászok is. Ezek ugyanis ismerik területük minden zegét-zugát, és nem elégszenek meg azzal, hogy egy-egy kényelmes úton végigkocsiznak vagy az erdőhasználások területét időközönként bejárják, azokat a területeket azonban, ahol történetesen erdészeti munka nem akad, évekig nem látják. Velük szemben az erdész-vadászt, a rejtett helyeken megbúvó ragadozók, télen a segélyre szoruló hasznos vad készítetik a legelrejtettebb helyek bejárására. Ezek bő helyi ismeretre tesznek szert, s így nemcsak azt tudják, hol kell a vadon segíteni, hanem azt is, hogy hol és hogyan lehet a kártételt mérsékelni, mert erdőt is, vadat is egyformán ismernek, szeretnek.“

Isten segítségével 42 esztendeje folytatom a magam mesterségét.

Ebből a szolgálatból 18 esztendőt egy kicsi, alig 310.000 holdas kincstári erdőgazdaság területén töltöttem el.

Sőt ugyanez alatt az idő alatt a legszorosabb összekötést tartottuk fenn a velünk körülbelül 70 km-es határvonalon tőszomszédos másik, több mint 200.000 kat. holdas állami erdőbirtok személyzetével.

Ezen a valamivel több mint 500.000 kat. holdas területen, a tisztviselők részére fenntartott apró vadászterületeken kívül, mindenütt bérbe volt adva a vadászat.

A sorsom utána a földművelésügyi minisztérium kincstári erdészeti főosztályba sodort. Mint a kincstári gazdaság ügyeit intéző ügyosztály egyik tagjának, módomban volt az akkor még több mint 2 millió kat. holdas kincstári erdőbirtoknak tekintélyes részét bejárni, ahol a többi területek szintén vadászatilag bérbe voltak adva.

A háború utolsó esztendeiben a tisztviselő-sors egy olyan hivatal élére állított, ahol még a magánszolgálatban lévő erdőtiszt-kollégák igen számottevő része is megfordult.

Itt talált az ország megcsonkítása is, később pedig, mint

vállalati vezérigazgató, azután mint a társadalmi érdekképviselőt tisztviselője, igen jelentékeny részét összejártam a Csonkaország erdőgazdaságainak és merem állítani, hogy baráti jóviszonyban érintkeztem kinn és benn az erdőtisztikarnak igen jelentékeny részével, sőt láttam szolgálatban és szolgálaton kívül igen sok altisztet is.

Igen sok volt ezek között is olyan, akinek a kezelésére bízott területen a vadászati jogot bérlet útján értékesítik.

És ekkora személyzet között, ennyi ember között, egyetlen egyet sem találtam, akire rá lehetett volna húzni a főerdész úrnak azt a kijelentését: „a külön kezelt erdőgazdaság iparkodik, ahol csak teheti, a bérlő féltve őrzött vadját nyugalalmában háborítani.“

Sőt, a bérbeadott kincstári területek túlnyomóan nagy részén, a vadászbérlők felkérésére, a kincstári erdészeti személyzet látta el a vadászattal járó teendőket is a bérlő urak legnagyobb meglegedésére.

Ennek igen sok pozitív bizonyítékát láttam akkor.

Sőt még ma is sok esetet tudok, amikor a menekült és elhalt erdőtiszt leszármazóinak ez ügyeit is igen melegen karolják fel egyes vadászbérlő urak.

Bizonyára nem azért, mert az elhalt nekik sok kellemetlenséget okozott a bérelt vadászat gyakorlásánál!

Nem gondolja, igen tisztelt Főerdész úr, hogy ez az így általánosságban oda dobott gyanúsítás egyúttal súlyos rágalom is a magyar erdőtisztikar és erdészeti személyzet egy igen nagy részével szemben?

Mert teszik tudni, mit jelent ez? Semmi egyebet, mint azt, hogy a személyzet nem respektálja a kenyéradó gazdája által aláírt vagy jóváhagyott vadászbérelti szerződést, hanem egyszerűen lehetetlenné akarja tenni a bérlet gyakorlását.

Mivel pedig én igen sok vadászatilag bérbeadott erdőgazdaság tisztikar és altisztikar személyzetével sűrűn érintkeztem és érintkezem ma is, ezeknek a nevében is tisztelettel bár, de a leghatározottabban visszautasítom a Főerdész úrnak ezt a gyanúsítását.

Sőt engedje meg nekem annak a kijelentését, hogy leg-

alább is meggondolatlanságnak tartom azt, ha valaki, amint a cikkből kivehetem, egy-két szórványos esetből kifolyólag, anélkül, hogy a véleménynek a helyességéről meggyőződést iparkodnék szerezni, egy nyilvános sajtó-orgánumban ilyen kijelentéseket tesz.

Ami már most Főerdész úrnak az irodára és a logarlécre vonatkozólag tett célzásait és ezzel kapcsolatban az erdőmérnöki karnak adott jótanácsát illeti, engedje meg nekem, hogy azt a jótanácsot megfordítsam pedig úgy, hogy azok az urak, akik erdőmérnöki képesítés nélkül jutnak abba a szerencsés vagy nem szerencsés helyzetbe, hogy valamelyik erdőgazdaság ügyeit is intézhetik, igenis vigyenek magukkal a vadszerető szív mellett logarléceket is.

A logarléce ugyanis egy olyan furcsa szerszám, amelyikre csak annak van szüksége, aki gondolkozik és gondolkozás közben számol is.

Pedig az én szerény fölfogásom szerint ma annak, aki egy gazdasági ág ügyeit intézi, különösen akkor, ha mint egy magánember megbízottja a magánvagyon kezeléséért legalábbis erkölcsileg felelős, minden lépésénél gondolkozni és számolnia kell.

De különösen számolnia kell annak, aki az ezerféle adóval és minden egyéb teherrel agyon-nyomorgatott és az előle kitérni nem tudó magyar föld valamilyen módon való használatát irányítani hivatott.

És higgye el nekem a Főerdész úr, hogy ennél a gondolkozásnál és számításnál, amelyiknek a mai „főerdészt“ az erdőbe is el kell kísérnie, a logarléce hűségesebb és használhatóbb munkatárs, mint a puska.

Vegye tudomásul a Főerdész úr, hogy a kétségtelenül jóakarató tanácsa nélkül is el fogjuk vinni, úgy mint eddig, ezen túl is a vad szeretétével telt szívet is és a puskát is magunkkal.

De ellentétben a Főerdész úr jótanácsával, a logarléceket nem fogjuk otthon hagyni.

Mert aki a logarléceket otthon hagyja, a vadászat közben majd csak a puskára és a vadra gondol s akkor nem lesz meg az az előnye, amire a Főerdész úr annyira hivatkozik,

hogy jobban fogja ismerni az erdőt, mint a nem vadászerdész.

Szenvedélyes vadász vagyok. Sőt azt is elárulom a Főerdész úrnak, hogy egyik magyar nagybirtokos bőkezű jóindulatából, teljesített apró ellenszolgáltatások elismeréseképpen, egynéhányezer holdas nagyvadas terület állandóan a rendelkezésemre áll.

A szemem nagyobb távolságra ma is kitünő, ennek dacára akárhányszor megtörténik velem, hogy a kísérő erdőörnek kell a kabátomat megrántani, hogy a nyílt területen álló vadra figyelmeztessen. Mert nem tudom meglátni az erdőtől a vadat, annyira leköt még ilyenkor is az erdő minden legkisebb életjelenségének a megnyilvánulása. Engedje meg nekem a tisztelt Főerdész úr annak a megállapítását, hogy Főerdész úrnál ennek az ellenkezőjét vélem tapasztalni, hogy nem méltóztatik meglátni a *vadtól az erdőt*.

Ha én a Főerdész úrnak volnék, a birtokos-gazdám jól fölfogott érdekének száz százalékos tudatában nem hánynám föl a mai erdőtisztikarnak azt, hogy itt is „dühöng a többtermelés“, mert higgye el nekem a Főerdész úr, hogy erre a „dühöngő többtermelésre“ ma az erdőbirtokosnak van legelső sorban szüksége, mert azt jelenti, amiben legnagyobb a hiány: jövedelmet, pénzt!

De tudja-e azt igen tisztelt Főerdész úr, hogy ez a dühöngő többtermelés, a legutolsó 3 esztendőben éppen a Főerdész úr és csak vadásztársai által legjobban kifogásolt gyérítések és tisztítások révén több mint 25.000 vasúti kocsirakomány tüzifával szaporította a vasúton szállítható magyar fakészletek mennyiségét és körülbelül ugyanennyit juttatott a helyi szükségletek fődözésére?

Tudja-e azt, igen tisztelt Főerdész úr, hogy ez legalábbis 3–4 millió pengő értékű munkabért és fuvarbért, valamint a kereskedelmi mérlegnek legalább 7–8 millió pengővel való javulását eredményezte erre a szerencsétlen országra?

Tudja-e azt, hogy ez 12–15.000 magyar munkáscsaládnak még az előbb említetteknel is többet jelentett, t. i. munkát és kenyeret.

Nem keresem, hogy a Főerdész úr az 1935. IV. t.-c. melyik §-a alapján használja a címét.

Azt azonban kénytelen vagyok megállapítani, hogy akkor, amikor az általam kifogásolt cikkét megírta, nem csak arról tett tanuságot, hogy az erdőgazdaság mai legégetőbb problémáit a vadászat mellett nem látja meg, de hogy hiányzik a Főerdész úrból az a bizonyos megbecsülése a saját szakjának és az ezáltal az utolsó években teljesített munkának, amelyik megbecsülés eddig nálunk általánosan szokás volt.

Nem tudom megállapítani azt, hány százalékával érintkezett a Főerdész úr a magyar erdőmérnöki karnak és a magyar erdészeti személyzet többi részének. De igen is megállapítom azt, hogy jogtalanul és bántóan általánosított azzal a foglalkozási ággal szemben, amelyiknek az egyik legszebb, legpatinásabb és legkedvesebb címét maga is használja.

Ne essék azután, igen tisztelt Főerdész úrnak zokon, ha ezért az eljárásért az ennek megfelelő bánásmódban fog részesülni azok részéről, akik ezt a címet másféle szellemben és más szívvel viselik, mint a Főerdész úr.

Budapest. 1936. évi március hó.

Biró Zoltán

okl. erdőmérnök, ny. miniszteri tanácsos,
az „Erdészeti Lapok“ szerkesztője.

*

Chronik.

1. *Der Preisschutz des Brennholzes* ist gemeinsames Interesse der Besitzer, Erzeuger und des Handels und kann auch weiterhin nur durch eine entsprechende Regelung des Umsatzes gesichert werden. Die Rolle der zu diesem Zweck ins Leben gerufenen „A. G. für Holzumsatz“ war im allgemeinen befriedigend, zur Überbrückung gewisser, noch bestehender Schwierigkeiten gibt Verfasser — auf Grund der statistischen Angaben des vorjährigen Umsatzes — beweiskräftige Vorschläge.

2. *Die Holzeinfuhr des Jahres 1935* weist wieder einen nicht unerheblichen Rückgang von 3000 Waggons auf. Das weitere starke Abflauen des Brennholz- und Schnittmaterialimportes sind erfreuliche Zeichen der Gesundheit, da die steigende Menge der in Rumpfungarn fast völlig fehlenden Nadelholzklötzer auch für

die schweregeprüfte, einheimische Sägeindustrie dauernde Arbeitsmöglichkeit bedeutet.

3. Die in der Öffentlichkeit einer Jagdzeitung ausgesprochene Beschuldigung, dass der Forstingenieur neben dem Rechenschieber wenig Verständniss für die Interessen des Jagdbetriebes aufbringen könne, wird vom Verfasser mit Hinweis auf die Lebensbedingungen der Forstwirtschaft und auf die hohen jagdlichen Verdienste ungarischer Forstbeamten schärfstens zurückgewiesen.

*

Chronique. Par Z. Biró.

Les questions de jour de la sylviculture hongroise seront traitées par continuation sous ce titre par l'Auteur.

1. *La défense du prix du bois de chauffage* est un intérêt commun des propriétaires de forêts, et du commerce et ne peut être assuré pour l'avenir que par une régulation correspondante du marché. Cette régulation est à la charge de la „Société Anonyme du Marché de Bois“, dont l'activité est en général suffisante. C'est pour parer aux vicissitudes encore existantes, que l'auteur, se basant sur les données statistiques de l'année passée, donne des propositions très justifiées et détaillées dans l'article présente.

2. *L'importation de bois pour l'année 1935* montre de nouveau une réduction de près de 3000 wagons. Cette diminution continue de l'import en bois de chauffage et scié est un symptôme favorable donnant preuve d'un assainissement par le fait, que les scieries du pays mutilé très éprouvés en retrouvent de plus en plus leurs activités par le sciage de grumes de conifères importés manquant presque totalement en Hongrie-Mutilée.

3. L'auteur refuse le plus fort le défaut imputé aux ingénieurs forestiers dans la plus grande publicité d'un journal de chasse, suivant lequel les ingénieurs forestiers ne s'occupent que du réglé logarithmique et du tout des intérêts de chasse, montrant aux exigences de la saine sylviculture et aux mérites très distinguées des ingénieurs forestiers hongrois.

*

Chronicle. By Z. Biró.

Under this title the actualities of the Hungarian forestry are continually discussed by the principal editor.

1. *The price-protection of the firewood* is for the common interest of the forest-owners, the production, and merchants and the maintenance of it, only by a suitable regulation of the transaction possible. The regulating part of the „Wood Transaction Joint Stock Company“ — established for this purpose — has been

generally of the success desired; in the following some propositions with power of arguments are given by the author founded on last years statistics which seems to be the right way to overcome the remaining difficulties.

2. *The wood import of 1935.* shows a falling off again of about 3000 waggons. In the first place the continual diminution of the import of firewood and sawn-goods are joyfull signs of recovery, for the increasing quality of coniferous logs — which todays Hungary almost lacks — brings a lot of work for the hard hit native saw-mills.

3. The accusation that the forestengineers don't care fore the interests of hunting, appearing in a Hunting periodical, is emphatically denied by the author, by referring to the vital interests of forestry and the great hunting merits of the Hungarian foresters.

Változás az erdészeti ügyek intézésében

Mai lapszámunk hivatalos közleményei között hozzuk kivonatossan azt a rendelkezést, amelyik a földművelésügyi minisztérium új személyi és ügybeosztására vonatkozik.

A közlemény szerint az erdészeti ügyek a rendelet megjelenése óta *dr. Péchy Tibor* miniszteri osztályfőnöki címmel és jelleggel felruházott miniszteri tanácsos hatáskörébe kerültek.

Dr. Péchy Tibor neve az erdőgazdaság dolgait közelebből ismerők előtt már eddig sem ismeretlen, mert hiszen az az eredményes harc, amit a földművelésügyi kormányzat a magyar erdőgazdaság termékeinek a külkereskedelmi tárgyalások során való megvédése érdekében folytatott, elválaszthatatlanul van összeforrvva *dr. Péchy Tibor* nevével.

Amikor itt őszinte köszönettel és elismeréssel emlékezünk meg arról az igazán nagy, odaadó és értékes munkásságról, amelyet ezeknek a kérdéseknek a tárgyalásánál kifejtett, valamint arról a belátó megértésről és jóindulatról, amellyel ezeket a kérdéseket mindenkor fogadta és tárgyalta, most, amikor a kitüntető megbízás alkalmából őszinte örömmel üdvözljük, egyúttal arra kérjük, hogy ezt a megértést és jóakarató támogatást az erdőgazdaság többi ágazatai részére is biztosítsa.